

„Hønse-Lars“ kaldte de ham. Saa kender I ham vel nok! Jeg gik indenfor, og der laa et gammelt Menneske med en fin hvid Skjorte paa og i skinnende rene Lagner, i det hele saa velplejet og opstadset som den gamle Komediefigur Jeppe, der blev lagt i Baronens Seng og troede sig i Himmerig. Den stakkels Mand havde mistet Mælet, hans Bryst arbejdede tungt, men Sjælen var helt nærværende, og jeg kunde se paa ham, at han følte sig fuldt betryggende præpareret til at indgaa til den store Dom. Endnu i Dødens Daanen skinnede den gamle Synder af Selvretfærdighed. — Se, det her nedslaaende Syn er bleven ved at staa mig for Tanken, fordi det har mindet mig om noget, der nys hændte mig selv. I hørte jo, hvem jeg er. I fik at vide, hvad der er overgaaet mig, og hvorfor jeg kom væk fra mit Embede. Det var Verdens Dom. Men Gud kender Menneskene. Han skabte os som Syndere, opfyldte af grimme Tanker og onde Lyster, saa længe vi drager Aande, og jeg veed nu, at aldrig var jeg vederstyggeligere for Gud, end da jeg forsøgte at gaa ham under Øjne med mine Dyder. Derfor ned slog han mig endnu dybere i Smudset. Saa en Dag faldt jeg i en svær Sygdom. Jeg laa med Feberfantasier, og det var det besynderlige ved det, at hele min Ulykke var gleden ud af min Erindring. Jeg var endnu den uberygtede Præst for Favsing og Lime Menighed og vidste, at jeg skulde til at dø. Saa en Aften gik Døren op, og en Fremmed kom ind. Jeg kendte straks Vorherre. „Mads Vestrup! Nu skal du herfra!“ sagde han. „Men hvor skal du bringes hen?“ — Jeg var jo nok lidt angst men havde dog en ret god Samvittighed, og jeg opregnede for min Dommer, at mit Levned havde været rent, mine Tanker fromme og mit Sind lydigt. Men da saa Herren bedrøvet paa mig og sagde: „Mads Vestrup! Hvor er dit bævende Hjerte? Hvor er de Taarer, du har grædt over dig selv? Hvor er din Angst og dine Nætters Kummer?“ Og med en ny Røst, der gik mig gennem Marven som et dræbende Lyn, udtalte han de frygtelige Ord, Dommens uigenkaldelige Ord: „Gak bort! Du hører Helvede til!“ — —

Han maatte standse. Sindsbevægelsen havde overvældet ham.